

Arrest

nr. 154 767 van 19 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 mei 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat A. PIROTTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 december 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 18 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 31 mei 2012. Tegen deze beslissing dient verzoekster op 25 juni 2012 een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 154 766 van 19 oktober 2015 het beroep verwerpt.

Op 31 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie wordt aan E., B.

geboren te Monrovia/ Liberia op (...)1970

van Liberia nationaliteit,

het bevel gegeven om uiterlijk op .30./06./2012. (datum aanduiden), het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7 alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980).

- *Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 23.10.1995.*
- *Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BG V d. d. 25.08.1995. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."*

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 7 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name van het zorgvuldigheids-, voorzichtigheids-, en vertrouwensbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het recht van verdediging en bevoegdheids- en machtsoverschrijding.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele en materiële motivering vastleggen die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding;

Dat de bestreden beslissing als volgt (samenvattend) is gemotiveerd :

(...)

Dat in de eerste plaats moet worden vastgesteld dat dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen ten aanzien van eiseres in haar hoedanigheid van asielzoekerster;

Dat eiseres echter geen asielzoekers is maar dat zij een aanvraag 9bis hangende had (stuk 5);

Dat er helemaal geen rekening gehouden werd hiermede nu de bestreden beslissing is genomen ten aanzien van de "uitgeprocedeerde asielzoeker" en dit ook reflecteert omdat er in de tweede plaats moet worden vastgesteld dat de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten werd geveld op 31 mei 2012;

Dat eiseres tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing een beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Dat dit beroep het bevel tot het grondgebied verlaten niet schorst;

Dat eiseres dan misschien wel een tijdelijk uitstel of schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten kan bekomen maar dat dit - in de eerste plaats - nog steeds niet gegarandeerd is en - in de

tweede plaats — het geenszins duidelijk is gedurende welke termijn de "uitvoering van deze beslissing zou opgeschort worden;

Dat er bovendien moet worden vermeld dat eiseres wellicht binnenkort zal worden uitgenodigd bij Fedasil om zich een plaats toegewezen te laten krijgen;

Dat er eveneens kan worden verwezen naar het Protocolakkoord tussen Fedasil en Dienst Vreemdelingenzaken waaruit duidelijk blijkt dat eiseres nu zal worden overgebracht naar een gesloten centrum voor uitgeprocedeerden en illegale families die worden begeleid bij hun vertrek uit België;

Dat eiseres aldus duidelijk een accuut belang heeft bij de vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten;

Dat de hooggeëerde raad reeds overging tot een vernietiging van een beslissing van DVZ omwille van een gebrekkige motivering omdat DVZ niet overging tot een onderzoek naar de gezondheidstoestand, zelfs bij gebreke van een aanvraag 9ter (RvV nr. 67.544, 29 september 2011)

Dat de hooggeëerde raad evenzeer overging tot een vernietiging van de beslissing van DVZ omwille van een gebrekkige motivering omdat DVZ, zelfs in geval van een geweigerde aanvraag 9ter - vervolgens vernietigd door de RW — niet overging tot een medisch onderzoek over de gezondheidszorgtoestand in Polen (RvV nr. 67.547, 29 september 2011)

In een arrest n° 47.890 van 27 november 2009, heeft uw Raad ook geoordeeld dat de tegenpartij geen blijk heeft gegeven van voorzichtigheid wanneer er reeds op embryonale wijze sprake is van de gezondheidsproblemen van de betrokkene in het administratief dossier en de tegenpartij haar toevlucht neemt tot een zeer algemene motivering door enkel te stellen dat Italië gezondheidszorgen van goede kwaliteit heeft, zonder rekening te houden met de precieze gezondheidsproblemen van betrokkene (CCE, n° 58.890 van 27 november 2009).

Uw Raad heeft ook veroordeeld dat, vooraleer tot een overbrenging te gaan, er nagekeken moest worden of er een risico tot onmenselijke behandeling bestaat of niet: er dient vastgesteld te worden « si les possibilités de traitement indiquées dans sa décision sont « suffisamment accessibles » au premier requérant en sa qualité de demandeur d'asile, ou, en d'autres termes, si, compte tenu de sa situation individuelle particulière, ce dernier aura un accès suffisant aux soins médicaux dispensés par le système de santé polonais » (RvV, n°49.781 van 19 oktober 2010).

Dat deze rechtspraak per analogie dient toegepast toe worden in casu om aan te tonen dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is daar eiseres reeds duidelijk de gevoelige situatie uiteenzette (slachtoffer van mensenhandel en jarenlange gedwongen prostitutie met als gevolg angsten en psychologische problemen);

Dat er nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat hier rekening mee werd gehouden, maar in tegendeel, dat dit werd naast zich neergelegd daar eiseres met bestreden beslissing wordt gedwongen terug te keren naar haar land van herkomst;

Dat, bovendien, eiseres door bestreden beslissing zal worden opgesloten in een gesloten centrum om gerepatriëerd te worden, zonder na te gaan of dit geen negatieve invloed heeft op haar psychologische problemen en dus geen schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM;

Dat eiseres aldus een belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing;”

3.2 De Raad merkt op dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet geduid dat verzoekster de maximale duur van haar verblijf in het Rijk heeft overschreden. Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing van het Commissariaat-generaal voor de

Vluchtelingen- en de Staatlozen op 23 oktober 1995. Betrokkene maakte ook reeds eerder het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten van 25 augustus 1995. Zij heeft echter geen gevolg

gegeven aan dit bevel en verblijft illegaal in het land. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekster toe haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Verzoekster betoogt dat het bevel is genomen in haar 'hoedanigheid van asielzoekster'. Dat zij evenwel een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet had ingediend. Hier is geen rekening mee gehouden nu de bestreden beslissing is genomen ten aanzien van een 'uitgeprocedeerde asielzoeker'.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster niet betwist illegaal op het grondgebied te verblijven. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat verweerder heeft beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder betwist verzoekster evenmin het hoofdmotief in de bestreden beslissing, met name dat zij langer in het Rijk verblijft dan de wettig toegestane termijn. Waar verzoekster meent dat er melding diende te worden gemaakt van haar hangende aanvraag om machtiging tot verblijf wordt opgemerkt dat op het ogenblik van de bestreden beslissing op 31 mei 2012 de aanvraag om machtiging tot verblijf reeds onontvankelijk was verklaard op 18 april 2012 en bijgevolg niet meer hangende was. Zelfs mocht de aanvraag nog hangende zijn op het ogenblik van de bestreden beslissing, dit feit op zich niet verhindert dat te haren opzichte een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen. De Raad merkt bovendien op dat de bestreden beslissing werd getroffen conform het model van de bijlage 13 bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het volstaat dat een bevel om het grondgebied te verlaten de juridische en feitelijke vaststellingen bevat waarop ze gebaseerd is, *quod in casu*. Het dient niet te verwijzen naar, noch te motiveren aangaande een aanvraag om verblijfsmachtiging die het voorwerp is van een afzonderlijke beslissing, noch dient zij daarvan deel uit te maken. Het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging noch de onontvankelijkverklaring van die aanvraag hebben immers een invloed op verzoeksters illegale verblijfssituatie. Verzoekster stelt ook verkeerdelijk dat de gemachtigde haar heeft behandeld als 'asielzoekster'. De gemachtigde heeft louter ten informatieve titel verwezen naar de asielprocedure die reeds geruime tijd werd afgesloten.

Verzoekster betoogt vervolgens dat zij een beroep heeft ingediend tegen de onontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf doch dat haar bevel om het grondgebied te verlaten nog steeds kan worden uitgevoerd. Dra wordt zij naar een gesloten centrum overgebracht terwijl zij een acuut belang heeft bij de vernietiging van het bevel.

Verzoeksters hypothetische beschouwingen over een mogelijke vrijheidsberoving zijn evenwel niet dienstig voor de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing. Dat verzoekster belang heeft bij een vernietiging van de bestreden beslissing maakt nog niet dat de beslissing onwettig is of dient te worden vernietigd.

Verzoekster betoogt dat er geen rekening is gehouden met haar medische toestand terwijl zij duidelijk aangaf slachtoffer te zijn van mensenhandel met als gevolg angsten en psychologische problemen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster melding heeft gemaakt van haar 'psychologische gemoedstoestand' in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 10 december 2009 die onontvankelijk is verklaard op 18 april 2012. Verweerder oordeelde dat zij voor deze beweringen geen enkel bewijsstuk had voorgelegd en zich in haar asielprocedure ook nooit had beroepen op de door haar verklaarde feiten van mensenhandel. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt aldus dat verweerder weldegelijk rekening heeft gehouden met het door haar aangehaalde probleem van psychologische gemoedstoestand.

Verzoekster stelt dat het aan de gemachtigde toekwam om haar gezondheidstoestand te onderzoeken, bij gebreke waaraan hij zich schuldig maakt aan een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het loutere feit dat in een aanvraag om verblijfsmachtiging om humanitaire redenen gewag werd gemaakt van een bepaalde gemoedstoestand, laat op zich niet toe te besluiten dat er ook een gezondheidsproblematiek aanwezig is die ingevolge de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten in dusdanige mate zou worden beïnvloed dat kan worden besloten tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Verzoekster maakt met de loutere verwijzing naar de hangende aanvraag om machtiging tot verblijf (die overigens onontvankelijk werd verklaard op 18 april 2012 geen schending van

artikel 3 van het EVRM aannemelijk. Bovendien is het annulatieberoep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing door de Raad verworpen en werd de betoogde schending van artikel 3 van het EVRM niet weerhouden.

Verzoekster zet verder niet uiteen op welke wijze het zorgvuldigheids-, voorzichtigheids- en vertrouwensbeginsel en haar rechten van verdediging zijn geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN